

Å Œ i k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

Ozan Arif ♦ Tayyib Atmaca ♦ Åşık Kılıçtar ♦ Åşık Recep ♦ Arif Bilgin
♦ H. Musa Tuncer ♦ Fikret Görgün ♦ Servet Yüksel ♦ Ali Atar ♦ Yılmaz Yetiş
♦ Fatih Kandemir ♦ Ahmed Orhan Hammamioğlu ♦ Faik Bıtırak ♦ Sabit Eymen
Habib Karasakallı ♦ Halit Yıldırım ♦ Mehmet Pektaş ♦ Osman Gazi Turaç

22 sayı 21 Aralık 2019

ÂŞIKLAR KAYFEHANESİ/Taşlama Köşesi 1

◆ Atıştıran: Tayyib Atmaca

Âşık Kılıçtar:

Gel seninle açık oturum yapak
Kim vezir kim rezil görenler görsün
Koyayım önüne tencere tabak
Ham nala hem miha vuranlar vursun

Âşık Recep:

Daran ne safin ne tartıl göreyim
Kim varsa arkanda duranlar dursun
Sırtın yere göbek güne sereyim
Davul derisini gerenler gersin

Âşık Kılıçtar:

Safim de daram da şükür yerinde
Senin gibi kulaç vurmam derinde
Fırsat ele geçer günün birinde
Aklını boş yere yoranlar yorsun

Âşık Recep:

Safine darana kuzu keserim
Soyduğum derine peynir basarım
Uyluğunu bir çengele asarım
Uzaktan yakından görenler görsün

Âşık Kılıçtar:

Koca başbakanı kurban eyledin
Acını unuttun şarkı söyledin
Babacan Ahmedi gülü neyledin
Koltuğunda sefa sürenler sürsün

Âşık Recep:

Deniz'i kuruttun Önder'i yedin
Bir türlü doymadın karnım aç dedin
Kapında aslanın evinde kedin
Varsın defterini dürenler dürsün

Âşık Kılıçtar:

Çuvaldızla deşeleme yaramı
Kendim yaktım karanlıkta çıramı
Dostlarımla açamazsın aramı
Ortamı boş yere gerenler gersin

Âşık Recep:

Kırdığın cevizler sekseni buldu
Koltuğa göz diken koltuktan oldu
Dünyada ettiğin yanında kaldı
Taş atıp başını yaranlar yarsın

Âşık Kılıçtar:

Kaç oyun oynadın kaç oyun yazdın
Kaç kişi kurtardın kaç mezar kazdın
Kaç muska yazdırdın kaç büyü bozdun
Sözün doğrusunu yerenler yersin

Âşık Recep:

Kafanda kırk tilki kümes arıyor
Attığın taş kendi başın yarıyor
Yalanların bazen işe yarıyor
Kızalay' da sucuk verenler versin

Âşık Kılıçtar:

Ankara'lı Mansur ayarı verdi
Ardından Ekrem'im iyice gerdi
Hele boyun aştı Devlet'in derdi
Varsa akli fikri erenler ersin

Âşık Recep:

Er kişi verdiği sözünden caymaz
Yenilen pehlivan güreşe doymaz
Kumpas çetesinin aklına uymaz
Haber sal kâğıdı karanlar karsın

Âşık Kılıçtar:

Laflarını sağda solda saçarsın
Gel dedikçe ekranlardan kaçarsın
Üç dört yıldır tek kanatla uçarsın
Hakkını avcuna verenler versin

Âşık Recep:

Lafı sen edersin ben derim sözü
Küle dokunmayan tutamaz közü
Tosun diye gezdirirsin öküzü
Baytarlığı bilmem buranlar bursun

Âşık Kılıçtar:

Gel Kılıçtar gönlünü ver halkına
Sırt sırta verelim ülke kalkına
İhtiyacın yok hocadan talkına
Dünya işlerini soran sorana

Âşık Recep:

Âşık Recep sözü salma yabana
Hem tavana söyle hem de tabana
Gün gelir tende kuş düşer kapana
Toprağın bağına giren girene

GIZ MEMEA LOHUM BASSANA

◆ Arif Bilgin

Daha çok köylerimizde babaların derdi vıngırık gimi çocuk değil oğul sahibi olmaktı. Oğlu olsun ki soyu devam etsin. Oğlu olsun ki kimse kafa tutamasın, kan davalısı çekinsin, kafa tutacaklar korksun. Oğlu olsun ki tarlası tapanı kimseye muhtaç olmadan ekilsin biçilsin.

Yeni yeni şehir kültürüne alışan kasabaların çoğu gibi Elbistan'da da durum pek farklı değildi. Annenin ve bebenin sağlığı imiş, beslemenin büyütmenin zorluğu imiş kimsenin aklına gelmezdi. Allah ne verdiyse... Kafalarında "Avrat mı yok la, dayanamazsa bir tene daha alırım!" fikri vardı. Köylerimizde iki hanımla evli olanlar çoktu.

Birden fazla kadınla evlenme isteği daha çok savaş yıllarında kendini belli eder. Osmanlı döneminde buna engel yoktu ama gerek görülünce teşvik edici kanunlar bile çıkartılırdı. Mesela âlim, hafız ve bir yetim kızla evlenenler savaşa alınmazdı. Aslında bu cümle bile kimi yerlerde niye hafız ve âlimin fazla; niye iki, üç hanımla evlenenin çok olduğunu anlatıyor. Biz yine de üzerinde biraz duralım. Birden fazla evlilik, o dönemlerde sık sık karşı karşıya kalınan savaşlarda binlerce, on binlerce erkeğin ölmesi, kadınların dul, yetim ve kimsesiz kalması sebebiyle açlığı, zührevi hastalıkları zina-yı ve sapık ilişkileri engellemek için uygulanan tedbirlerden biriydi. Bu, açığız ve imkânı olan erkeklerin işine gelirdi tabii. Adam kırk hatta elli yaşında ve evli olduğu halde fedakârlık(!) yapası tutar; "Yazzık sokakta galmasın, aç perişan olmasın, gurda guşa yem olmasın..." diye yetim bir genç kızla evlenirdi.

Ee gardaşım, iki üç avradı varsa, köyden bir düğün ya da ölüm olmadan çıkmazsa, tarlada senede iki ay çalışmaktan başka işi olmazsa, kalan üç yüz günde ne yapacak bu herifler? Gündüzleri köy ve mahalle odalarında cuvara içip laf savuracaklar, geceleri sırayla bir şu hanımıyla bir bu eşiyile kavurga kavuracaklar. Bir bakmışın, sekiz on sene sonra sekiz on tane çocuk... Neyse, şimdi açmayayım ağzımı; sırası gelince açar hak edenin hahını avıcına gorum.

Ağalar, zenginler bir tarafa; yokluk, fakirlik varken, görgüsüzlük bilgisizlik varken, babalarda vurdumduymazlık, taze gelinlerde ey-

menme, hele birçok batıl inanç ve ilkel uygulamalar varken bebe beslemek, hastalıklardan korumak bile çoğu evde naadar zordu.

Annenin sütü yeterse mesele yoktu; aksi halde gücü yetenler günde yarım litre inek sütü alır ve sulandırarak bebeğe verirdi. Yarım litre süt bile alamayacak olan ailelerin vereceği gıdaların başında nişe (nişasta) gelirdi. Nişasta süt kıvamını alıncaya kadar sulandırılır ve şişesine doldurulurdu. Şekerli su veren de olurdu.

O zaman Elbistan'ı çevreleyen dağların eteğinde bağı olanlar şire (yani şıra; sucuk, bastık, samsa, kesme, teh, ravanda vs.) yaparlardı ve gerekli olan nişeyi de kendileri çıkartırdı. Damda avluda çok güneş alan yere koca bir don kazanı korlar, yarısına kadar buğdayla, onun üzerini bir, bir buçuk karış geçecek kadar su ile doldurup işe başlardı. Buğday ıslanır ve ekşir. Sonra birçok işlemden geçer, kabuğu soyulur ve içinde var olan nişastasını elde edilirdi. Nişastayı çıkarttıktan sonra konu komşuya çay bardağı dolusu kadar dağıtırlardı. Çarşıda da satılırdı.

Haa bir de "Taze nişeynen eyle güzel palıza bişirirlerdi yoorum, vallaha aazımız dilimiz yansa da eyle bir gaşık çalardık ki eh, ancak o gadar olur!"

O zaman fakir fukaranın başta gelen datlısı palızaydı. Paluzeyi bir de doğum yapan annelere pişirirlerdi ki kendini kısa sürede toparlasın, güç kuvvet kazansın, sütü çok gelsin diye. Nişasta, pekmez (veya şeker) bir de tereyağı... Tavada ısınmaya başlamış şekerli suya veya az sulandırılmış pekmeze, nişasta yavaş yavaş katılır, katarken topaklanmasını önlemek için sürekli karıştırılır. Kaynayıp pelte kıvamına gelinceye kadar karıştırmaya devam edilir. Kıvamını alınca indirilir. Bir tepsiye aktarılır iyice yayılır, ortası da çukurlaştırılır. Buraya bolca eritilmiş tereyağı aktarılır. Karıştırılmaz. Orada öyle durmalıdır. Cevizi olanlar ceviz içi de serper. Artık hazırdır. Ortaya konur ve kaşığı alan seardir. Hem paluze hem de tereyağı çok sıcaktır. Üstelik hedemin soğumaz. Çok yiyim diye acele eden, aldığı her kaşıktan sonra muhakkak ağzını yakar ve yaşaran gözlerle mertek saymaya başlar. Biraz arsız, bencil,

açıkgöz olanlar, ortadaki tereyağını kendine doğru akıtmak için kaşığını ters çevirip şöyle bir oluk açardı ki artık ötekilerin homurtusunu sokranmasını, azarını, iki yanında oturanların çaktığı dirseği siz hesap edin.

Haa yukarıda şişe dedik diye çoğunuzun altına biberon gelmiştir; gelmesin. Albısdanlılar eyle şeyleri bilmezdi vallaha. Böyük şehirlerden gelen bir oğlu gızı hediye getirirse görürlerdi; yoosam nireden görücülerdi? Çarşıda kullanılmışları bile satılırdı desem ayıp olacak şimdi, iyisi mi demeyeyim. Eskiciler mahallelerde eski toplarlarken şişe de alırlar ve bazı dükkânlara satarlardı; onlar da müşterilerine... Bu durumda biberonu bilmeyen avratlar ne ederdi? Ne edecek, çocuk doğmadan önce veya yola yeni çıktığı zamanda, bildiğimiz rakı, ispirto, şarap şişesi aramaya başlardı. Yolda, yolakta, hatta küllükte (siz çöplük diye okuyun) büyük küçük bir şişe görseler “Aha şu gerek olur.” diyerek, gezmeye gittiği evin birinde görseler isteyerek alırlardı. Yemyeşil şişeyi alkolünden temizlensin diye ‘yedi kerre yey-harlar’ ve “Döller alır da gırarlar soona!” tedirginliği ile onların ulaşamayacağı bir yerde sak-larlardı. Tepesine takmak için çerçilerden veya bin bir çeşit malzeme satan dükkânlardan bir de “şişe emzii” (Yalancı memenin büyüğü gibi ama bir tarafı şişenin tepesine geçecek kadar açık olanı) alırlardı. İşte sana en az bir bebeyi büyütecek biberon; hatta biberonlar...

Komşu hanımın biri torunu için hazırlık yaparken şişeyi kırmış. Oğlu anlattı:

–“Valla annemin işine akıl sır ermezdi. Şişeyi kırınca telaşlandı utandı, canı sıkıldı; sonra şöyle bir düşünüp içeri girdi. Üç beş dakika geçmeden, elinde içi süt dolu lamba camıyla döndü. Onun ince tarafına şişe emziğini geçirmiş, içine sütü koymuş. Getirip dayadı yeğenin ağzına.”

Bebenin karnı anne sütüyle doymamışsa, evde süt veya mama yapacak bir şey de yoksa yalancı meme (biz memek derdik, emzik diyenler de var) bebenin ağzına sokulurdu. Bebe bu, kuru kuru memeyi yutar mı, bir süre sonra açlığa tahammül edemez ve basardı çığılığı ki artık karnı doymadan susmak bilmezdi. Çareyi tecrübeliler konuştururdu; evde şeker varsa hemen koyuca ‘akıt’ yapılır ve yalancı meme ona arka arkaya batırılıp verilirdi. Bazıları bala veya pekmeze batırırdı. Kimi de “Soona çocaa veririm.” diye sakladığı lokumu getirirdi. Kendinde yoksa kirli çıkın kabul ettiği kaynanası-

na sorardı:

–“Ana gı, sende lohum var mıydı ne?”

Gelin de amma gudugummeymiş ha, eyle bir soruyor ki sorusunun içine “Sakın yok deme, olduğunu biliyorum!” ikazını eklemiş. O da torunun durumunu görüyor, gelin de çaresiz; gönülsüzce cevap verirdi:

–“Bahım baam, bir tane olucuydu elleham...”

İçeri girer, az sonra sandığından mendile sarılmış lokumlardan birini alıp getirirdi. Lokumun nişastasası azsa ve sıcakta kalmışsa eriyip ille mendile yapışırdı. Ya da epeydir duruyorsa kuruyup sertleşirdi. Yapışanları, yapıştığı yeri tersinden yalayıp ıslatarak mendilden ayırlardı. Küçük bir parça kopartılıp az suda ıslatırlar, iki parmak arasında ezerek, ısıyla eritir ve yalancı memenin ucuna sürüp bebenin ağzına verirlerdi. Bebe bununla oyalanır ama ıcık soona tekrar ağıda başlardı ki bu ağıt “O tatlı şeyden gene verin.” demekti. Annesi de anlar, birkaç kere verirdi. Bazıları, lokumu yumuşatır. Sonra yalancı memenin arkasındaki tıpayı çıkartır. Lokumu deliğinden tıka basa doldurur. Tıpayı yeniden oturtur. Ucunu da güccüycük delip bebeye verirdi. Eyle ya ikide bir memenin başına lohum süreceane beeylece bir demlik hallederdi! Bu şekilde sürekli şeker emen yavrunun içi yanarmış kimin umurundaydı ki! Şeker zararlı imiş, bir yaşından önce bal verilmezmiş kim bilirdi ki!

Yalancı meme bulamayan bir kadın, lokumu başındaki bürgünün (tülbendinin) köşesine koymuş, bohça gibi sardıktan sonra parmakları ile sıkarak yumuşatmış ve bebesinin ağzına vermişti. Çünkü onlara göre annelerin elleri, ağızları ve tükürükleri temizdir; saç, başı da temizdir, başlarındaki örtüleri de... Böyle bir anlayış vardı.

Daha yoksulları vardı, imkânsızları yaşayanlar.

Küçüktüm. Çıraklık yaptığım dükkân sahibinin evinde beslediği ineğe, her günkü gibi karpuz kabuğu topluyordum. Ağlayan bir anne gördüm çarşıda. Çarşı da denmez, köylerine doğru uzanan yolun çarşıya yakın tarafında, dulda bir yerde. Şehere avrat uşak gelince öyle yaparlardı; kadının doktorda veya alış verişte işi bir an önce görülür ve getirilip hep beraber geldikleri traktörün naylonunun veya kağının altına, gölge tarafına oturtulurdu. Kendisi gelinceye kadar o kadın ve çocuk orada beklemeye mecburdu. Kadıncağız bir kağınının gölgesine oturmuştu. Belli ki kocası “resmi işini

takip etmek” için -belki de öyle demiş amma gidip kahvede oturmak için- gitmiş; giderken “Burada oturup bekle, az sonra gelirim.” demiş. O da oturup beklemeye başlamış. Artık oradan ayrılması mümkün değildi. Resmi iş bu; günümüzde bile kolayca bitirmek mümkün değilken o zaman bir günde bitirse bayram olurdu. Vakit öyleden epeyce sonraydı. Köyden gelenlerin çoğu şuraya buraya oturup öğle yemeği niyetine karpuz yedi. Ustamız bunu bildiği için beni tam bu zaman kabuk toplamaya gönderirdi. Kadın ve kucağındaki bebese açıklıktan ve susuzluktan perişan olmuşlar. Ben geçerken, anne bir taraftan ağlıyor, bir taraftan küçük parmağını bebeğin ağzına sokmuş emdiriyordu. Belli ki sütü yoktu. Olsa emzirirdi; zira o vakitler, bu durumdaki annelerin çoğu kağınının, traktör römorkunun, karpuz haymasının veya bir dükkânın gölgesine oturup adamının gelmesini beklerken bebese, kimi tülbindin köşesiyle memesini örterek, kimi eliyle kapatarak emzirirdi.

Sırası değil ama şunu da eklemeyi geçesim yok: Yeni doğmuş bebeler 40 gün (kimi yerde 6 ay) su verilmezdi. Nedeni ise “Kele onu melaikeleler sular.” anlayışıydı.

İşte böyle... Yokluğu, kıtlığı yaşamış, eğitimsiz bırakılmış; bilmesi gerekenleri bilemeden, görmesi gerekenleri göremeden anne olmuş Anadolu kadını -haşa- yoktan var eder gibi umudun tam bittiği, ‘artık bunun çaresi yoktur’ dendiği anlarda, elinde olanı kullanarak ne müthiş çözümler bulup uygularmış, değil mi?

Bebenin yalancı memesi yere düşerse temizleme yöntemi çok basitti; annesi, ablası, abisi, teyzesi, ninesi, hatta misafir gelen komşu, memeyi alır kendi ağzına sokar, bir iki kere çevirip (yani tükürüğü ile yıkayıp) çıkartırdı. Böylece o meme tertemiz olmuş gibi bebenin ağzına verilirdi. Elinin içiyle temizleyen de olurdu, memenin başını elbisesine çevire çevire sürten de...

“Yahu ağzına soktuğun meme çocuğa verilir mi?” diyen olsa, o hemen cevabı yapıştırırdı: “Kele aazımda ne var, pis mi?”

Eyle ya pis olsa ağzını yıkar!

Onların böyle kendi ellerini, ağızlarını, hatta tükürüklerini temiz kabul etmesinden dolayı neler yaşanırdı neler.

KÖY GÜNLÜĞÜ

◆ Hacı Musa Tuncer

Kalkıp halakada aldım soluğu,
Hoş sohbet vereni ünlemek gerek,
Kızgındır dam evin sote duluğu,
Çömelip yan yana günlemek gerek.

Doyumsuz şakalar varmaz kavgaya,
Herkes önem verir sevgi, saygıya,
Emmim el kulakta başlar ıvgaya,
Usul usul türkü dinlemek gerek.

Tabaka tur atar döner dolaşır,
En yakın komşudan çaylar ulaşır,
Siyaset gündemi söze bulaşır,
Her kafadan fikir anlamak gerek.

Sol elimde bağlı tütün kesesi,
Sağ elimde uzar öküz mesesi,
İlla iş buyurur köyün Ese’si,
Yumuşu duymadan vınlamak gerek.

Güneş yavaş yavaş aşar gedikten,
Nasip oldu yedik gelen fedikten,
Akşam öğünleri pişer setikten,
Şükredip nîmeti tınlamak gerek,

Dağdan çan sesiyle inince davar,
Sokulur iç içe ısınır duvar,
Karabaş bekçidir çakalı kovar,
Gelecek zararı önlemek gerek.

Gün aşımı inek, keçi sağılır,
Pişen süt kazandan tasa eğilir,
Rızık dört tarafa gider dağılır,
Konuyu komşuyu şenlemek gerek.

Tuncer bir günlüğü aldı kaleme,
Artık yernik kaldı böyle âleme,
Gönlüm keçi sütlü çekti teleme,
İncir mozağıyla sonlamak gerek.

BAŞKAN OLUNCA

◆ Fikret Görgün

Zühtü Bey zümreye¹ başkan oldu ya,
Sanki vazifesi, işi değişti.
Sanırsın general oldu orduya,
Görünüü, üstü başı değişti.

Kutlama yapıldı üç gece, üç gün,
Mevzuyu bilmeyen zannetti düğün,
Dediler, iftihar kaynağı köyün,
Annesi, babası, eşi değişti.

Oyunda, halayda başı çekiyor,
Koridorda keklik gibi sekiyor,
Yolda hanımını bile ekiyor,
Âdeta gençleşti, yaşı değişti.

Türlü kıyafetler dener üstüne,
Bin bir çeşit parfüm siner üstüne,
Yemek muhabbeti döner üstüne,
Tabağı, kaşığı, aşı değişti.

Başkanlık namına inciler dizer,
Gireni, çıkanı inceler, süzer,
Baba hindi gibi kabarıp gezer
Omuzu, kolları, döşü değişti.

Bakışları başçavuşu andırır,
Sırtımıza hep angarya bindirir,
Bu gidişle bizi çok süründürür,
Sağı solu, içi dışı değişti.

Fikret gel kıskanma, gitme üstüne,
Sen bir astsın, iyi davran üstüne,
Kurulunca bu başkanlık postuna,
Adamın hayali, düşü değişti.

BOZ EŞŞEK

◆ Servet Yüksel

Bizim köyde inadıyla meşhurdu,
Haymana'ya damat gitti boz eşşek.
Çiftesiyle yere sererdi kurdu,
Kangallardan daha itti bozeşşek.

Katırlara, beygirlere çatardı,
Yaylaya girerken nara atardı,
Yükü ağır gelse, suya yatardı,
Unumuzu hamur etti boz eşşek.

“Deh!” dedin mi arkasına bakmazdı,
Kafası eserse yokuş çıkmazdı,
Hele beni çocuk diye takmazdı,
Bize sabrı tez öğretti boz eşşek.

Aladağ'a kestirmeden giderdi,
Çobanların dostu, davar güderdi,
Kötü niyetliyi takip ederdi,
Her zaman imdada yetti boz eşşek.

Elin ahırına daldardı bazen,
Karpuz kabuğunu yalardı bazen,
Amcam saçlarını yolardı bazen,
Firarda çok nal eskitti boz eşşek.

Dedemin yanında uslu, sakindi,
Belki de ak sakalından çekindi,
En sevdiği zahra yeşil ekindi,
Samana hep yüz ekşitti boz eşşek.

Yularını, semerini sevmezdi,
Sen çatlasan, patlasan da evmezdi,
Heyhat, şaha kalksa kimse övmezdi,
Masallarda kaldı, yitti boz eşşek.

1 Bir okulda aynı dersi okutan öğretmenler grubu.

BEYAZ YALANLAR

◆ **Ali Atar**

Boz bulanık seller gibi çağlarım
Herkes hayran olur pozuma benim
Kavga görsem tabanları yağlarım
At mat yetişemez hızıma benim

Bir iş yapacaksam sondan başlarım
Hep böyledir benim bütün işlerim
Ben adamı ciğerinden şişlerim
Eğer yan bakarsa gözüme benim

Birinin peşinden yel oldum estim
Baş aşağı tuttum ağaca astım
Dişlerini söktüm dilini kestim
Çünkü laf atmıştı kızıma benim

Aslan maslan kurtulamaz elimden
Eksik olmaz çifte silah belimden
Mecbur kalıp geçerseniz yolumdan
Sakın basmayın ha izime benim

Benim Teksas gibi vilayetim var
Günde en az üç dört cinayetim var
Bugün kan dökmedim şikayetim var
Var mı yetişecek hızıma benim

Bir gün birisine dedim gel beri
Bu yol benim durma hemen dön geri
Silahlar patladı merminin biri
Ok gibi saplandı dizime benim

Bugün küp küp içtim şalgam suyunu
Çiğ çiğ yedim iki adet koyunu
Dedim bunlar ne ki çocuk oyunu
Kimse inanmadı sözüme benim

Kahyaoğlu her gün olduğu gibi
Hanım “günden” eve geldiği gibi
Kapları bulaşık bulduğu gibi
Bir tokat attı ki yüzüme benim

MECZUBUN SAVCIYA DİYEMEDİĞİ

◆ **Yılmaz Yetiş**

Müştekiler sevemez; hayaldi filân, yasak!
Rüsveydım da son fırtı çektiydim sayın savcım
Öterim sandalyeye sızarsa çay telsizden
İçimde kodes kadar metruk rutubet sancım

Nasılsa ölü şiir onu kısastan sayak
Gelinciğe talibi vurmamak sayın savcım
Hiç fark etmez falaka ayakta, yalın ayak
Müebbetten azca mı; içten çürüten acım

Atların koşumuna savcım beni salaydın
Çatal deynek külünk örs iyeme çarpılmakta
Ne ki çıkan; şahinle namluyla sınıyanydın
Kurşun kaderdir savcım göğe her çırpılmakta

Tutuklat alelusul de ki: 'sevmiş bu yorgun'
Nüfustan da düşülsün he mi yap bir babalık
'Türk Milleti adına' yaz hükmünü bu vurgun
Savcım kalbim تنها çok kafam çok kalabalık

BENDEKİ HÜNER

◆ Fatih Kandemir

Yemek içmek bu da bendeki hüner
Olsa sekiz porsiyon döneri yerim
Kızarmış patates arnavut ciğer
Yedikçe de artar benim değerim

Üç kazan pilavla kuzu kızartma
Beş tepsi börek yap fazla kabartma
Bunu anca yerim fazla abartma
Sığamıyom dar geliyor minderim

Böyle az yerim ben hep aç gezerim
Dokuz şişe yirmi tavuk dizerim
Tabiplere ben derdimi yazarım
Zayıflıktan sızılıyor her yerim

Her öğün iki tencere makarna
Şu kadar şey sığamıyor şu karna
Bir gün çağırır ise toprak ana
Aş kazanı olsun benim makberim

Kemahlı bir türlü doymadın sen
Şu ağzına lokma koyamadın sen
Beş metre kumaşa sığamadın sen
Ben daha da gözün doymaz mı derim

OLMUŞUM

◆ Ahmed Orhan Hammamioğlu

Geldiğim gündən beri dünyaya ben hor olmuşum
Baltaya sap olmuş emma bil ki zar zor olmuşum

Anbean ateş saçan bir külhani hicran gibi
Tâ derunumdan yanan çok harlı bir kor olmuşum

Aşk u sevdadan bana ey muttasıl bahseyleyen
Ben bu işlerden yana meşhur doktor olmuşum

Fabrikayı mideyi çok doldurunca dün gece
Kendimi rüyada gördüm fabrikator olmuşum

Allah Allah cümle âlem zanneder Karun beni
Cepte mangırdan eser yokken kalantor olmuşum

Hoş geçirmiş ömrünü kimdir diyen “Orhan” için
Çeşmelerdir gözlerim manendi horhor olmuşum

AÇIKKARA TV-ISKALANAN HABERLER

◆ Faik Bıtırak

Bültenimize ajanslara bomba gibi düşen bir haberle başlıyoruz. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'ndan asgari ücret görüşmeleri son hızıyla sürerken akıllara durgunluk veren bir olay yaşandı. Kendi aralarında anlaşan asgari ücretli bir grup kafadar, hususi araçlarıyla komisyonun toplandığı binanın önüne geldi. İşçilerden bir kısmı makam şoförlerini lafa tutarken bir kısmı ise işçi temsilcilerinin lüks otomobillerini alarak kayıplara karıştı. Toplantı sonrası araçlarının yerinde işçilere ait iki adet eski kasa Doğan, bir adet Doğan görünümlü Şahin, bir adet Renault Broadway, bir adet binek tipi Renault, iki adet şarjlı motor, bir adet bisiklet ve bir adeet el arabası gören işçi temsilcileri makamlarına bu araçlarla dönmek zorunda kaldı. Lüks otomobillerin bulunması için geniş çaplı operasyon başlatıldı. İşçiler götördükleri araçların yakıtılarını bile karşılayamayacakları düşünüldüğünden fazla uzağa kaçamayacakları tahmin ediliyor.

İtalyan sanatçı Maurizio Cattelan'ın duvara yapıştırdığı muzdan ibaret olan Komedyen isimli çalışmasını 120 bin dolara satması ülkemizde kısa sürede gündeme oturdu. Afyonkarahisarlılar bu esere duvara bantladıkları sucukla karşılık verdiler. Sosyal medyada sucuğun resmi “paha biçilmez.” notuyla paylaşıldı. Bu paylaşımın ardından mercimekli bükme ve patatesli ekmeği de duvara bantlayıp sosyal medyadan paylaşanlar oldu. Kayserililer ise duvara pastırma yapıştırmakla “Kayseri’de pastırma yemeyenler duvara muz asıp 120 bin dolar değer biçer.” notuyla paylaştılar. Bunun üzerine Trabzonlular duvara hamsi yapıştırmakla “Eser dediğin böyle olur. Buğulaması daha da güzel olur da.” notuyla paylaştı. Adıyamanlı çiğköfteci Sait ise çiğköfteyi duvara bantladı. Sait Usta: “Aslında bizim çiğköftemiz kendiliğinden yapışır ama sanata katkı sunmak için biz de bantladık.” dedi. Milli gururumuz Nusret ise duvara bir pirzola bantlayıp 7.2 milyar TL fiyat çekti.

KAŞ MESELESİ

◆ Sabit Eymen

Mahallede son dört, beş yıldır saç-sakal traşı için hangi berbere gidersem gideyim hep aynı soruyla karşılaştım:

-“Abi kaşını da keselim mi?” Bu durumda:

-“Yahu bu kaş kesme işi de nereden çıktı eskiden böyle demezdiniz?” derim hemen. Onlarsa şöyle karşılık verirler:

-“Haklısın da ağabey, biz yine soralım.” İşte bu ‘kaş traşı’ muhabbeti fakülte yıllarımda Mahmut Toptaş’tan dinlediğim bir olayı hatırama getirdi.

Anlatılan hikaye 1980 darbesi yıllarında geçiyor. Hocamızın resmi görevi, ibadethane kapalı olsa da imam kadrosu lağvedilmediğinden, Ayasoyfa Camii imamlığı; fiili görevi ise vaizlik... Diyanet İşleri Başkanlığı ile Adalet Bakanlığının ortak çalışması olsa gerek, ceza ve tutukevlerinde hocalar belirli periyotlarla vaaz ederlermiş. İşte Mahmut Toptaş’a da Metris Cezaevi’nde vaiz olarak görev verilmiş.

Bizim hocanın nasibine “aşırı solcuların” bulunduğu koğuş düşmüş. Kendi koğuşlarına ilk kez vaiz geleceğini öğrenen sakinler, hocayı konuşturmamak için çeşitli çareler düşünmüş, onu bu işten men etmeye azmetmiş ve bunu başaracak bir de yol bulmuşlar kendilerince. Mahmut Hoca diyor ki, “Ben koğuşa girdiğimde, tüm tutuklular (yahut mahkumlar) ikili yahut üçlü olarak kendi aralarında yüksek sesle konuşmaya başladılar. Baktım ki beni dinlemek istemiyorlar ve yıldırmaya kararlılar. Oturup tek kelime etmedim ve onları bir müddet sessizce izledim. Sonrasında her nasılsa birden sesler kesildi ve ortalık adeta sütlüman oldu. Ben de bu sessizliği tek bir cümle söyleyerek bozdu.” Dinleyenler merakla “Hocam ne dediniz onlara?” diye sorunca hoca kısa bir soluklanmadan sonra yere eğik olan başını yukarıya kaldırdı, şöyle hafifçe arkasına doğru yaslanarak devam etti:

-“Ne diyecektim? Peki öyleyse haftaya görüşürüz o zaman, dedim onlara. Aslında karşılıklı bir konuşmada söylenecek olan bu cümleyi bilinçli olarak telaffuz edip koğuştan ayrıldım. Hafta içerisinde cezaevi müdürünün telefonuyla anladım ki benim o kısa süren sükutum ve sohbetim solculara adeta dert olmuş. “Acaba hoca bu şekilde sükut etmekle, bize ne demek istedi?” Birden fazla teori geliştirmiş koğuş sakinleri kendi aralarında. Duyduğum kadarıyla bu teoriler -eğer yanlış anlamadımsa- halen felsefe dünyasının çözülmemiş muammalarının en başında geliyormuş. (Benim ‘sarı pardesülü’ ravim böyle diyor.) Bu şekilde tüm koğuş sakinleri bir sonraki sohbet gününü adeta iple çekmeye başlamışlar.” Böylece sayın Toptaş ikinci gidişinde sözüne ve sohbetine başlayabilmiş.

Tabii hocanın Metris’te kısa sürede namı duyulmuş, ünü almış yürümüş. Diğer koğuşlardan da kendilerine sohbe gelsin diye talepler müdüriyete intikal etmeye başlamış. Hocanın ismi sadece cezaevi sakinleri arasında duyulmamış haliyle. Metris Cezaevi komutanı olan albayın da kulağına gitmiş. Her neyse komutanla da süreç içerisinde ahbap olmuş Mahmut Hoca’mız. Zaman ilerlemiş ve sayın komutanın (bu yeni vaizi evinde de anlatıyor demek ki) eşi, hocamızı bir gün çaya çağırılmış. Malumunuz her ne kadar askerliği kısa yaptıysak da rütbeleri öğrendik. Şöyle ki her subayın rütbesinin bir üstü de eşinin rütbesi imiş. Bu şekilde Metris Cezaevi komutanı sayın albayın eşi de kıdemli albay olduğu için evde (hatta ev dışında da) o ne derse anında emir eri (yani albay) tarafından yerine getirilirmiş. Böylece cezaevi komutanımız da üst komutanın (yanin eşinin) emrini topuk selamıyla alıp kabul ettikten sonra Mahmut Toptaş Hoca’yı evinde ağırlamak için davet etmiş. Hocamız: “Hay hay, komutan ne demek siz çağırırsınız da biz gelmez miyiz? Zaten çağrıya icabet sünnettir.” diyerek, daveti kabul etmiş.

Mahmut Toptaş, Metris Cezaevi’ndeki sohbeti sonrasında komutanın makamına emir erinin eşliğinde ulaşmış. Komutan hocayı görür görmez:

-“Hocam nerede kaldınız yahu, üst komutanı daha fazla bekletmek olmaz!” diyerek makamından kalkmış ve misafirini de yedeğine alarak cezaevi bölgesinde bulunan lojmana doğru birlikte yürümüşler.

Komutanın eşi (pardon kıdemli albay olan üstü) hocayı, alışılmışın dışında bir misafir geldiğini konu komşuya duyururcasına binanın kapısında karşılamış. Evin hanımı gerçi aylardır cezaevi komutanı olan albaydan Mahmut Toptaş’a dair bir sürü malumat duymuş, sohbetlerini dinlemiş ise de beklediği misafirin böyle “uzun ve kara sakallı” birisi olacağını pek tahmin etmiyormuş. Neyse pek bozuntuya vermemiş bunu. Lakin hoca kaçın kurrası bir şeyler olduğunu sezinlememiş karşılaşmadan ama “Hele bir bakalım sebebi ne ola ki! Karaman’ın koyunu, konya çıkar oyunu.” diye zihninden geçirmiş.

Çaylar, kahveler içilmiş, meyveler yenilmiş, sohbetin tam koyulaştığı esnada bayan komutan, işte tam sırası dercesine konuya girmek için hareketlenmiş:

-“Hocam size bir sorum olacak ama bilmem cevaplar mısınız?” demiş.

-“Elbette cevaplarım, lütfen siz sorunuzu sorunuz.” demiş Mahmut Toptaş,.

-“Hocam hani ya yanlış anlamazsanız diyorum ki bu sakalınız da fazla uzun. Henüz gençsiniz, kesmeniz olmaz mı ya da kısaltsanız sakalınızı?”

Tabii bu fırsatı kaçırmı hocamız. Hemen soruyu bir örnek üzerinden cevaplamış:

-“Hanımefendi, eskiden memurlar sakallıydı malumunuz, sonradan sakal kesme işi moda oldu.”

-“Nasıl yani hocam pek anlayamadım, eskiden sakallıydı derken, bizim bey hep sakalsız bıyıksızdı baştan beri siz hangi zamanı kastediyorsunuz?”

-“Osmanlı Devleti’ni söylüyorum. O zaman askerler de sivil memurlar da sakallıydı.”

-“Ama hocam o devirler çoktan geçti, baksanıza Evren Paşa 12 Eylül’den sonra askerlere de polislere de bıyık bırakmayı bile yasakladı ya!”

-“İşte ben tam da bu konu üzerinden cevaplamak istiyordum sorunuzu. Düşünün ki Evren Paşa bir talimat yayınladı ve tüm memurlar kaşlarını günlük traş edecekler diye.”

-“Ama hocam nasıl olur böyle bir emir mümkün mü?”

-“Mümkün olup olmaması ayrı bir konu elbette. Lakin böyle bir emir verirse, başta askerler ve tüm memurlar ilk günden itibaren mesaiye kaşlarını traş ederek gelirler mi gelmezler mi söyleyin bakayım?”

-“Bilmem ki, acaba öyle mi yaparlar?” dediği esnada komutan:

-“Başkasını bilmem ama biz emir kuluyuz, emredilene yaparız hocam, değil mi?”

-“Vallahi komutan siz emir kulusunuz ama tüm insanlar da Allah’ın kulu malumunuz.” Karşılıklı gülmeler...

-“İşte böyle hanımefendi, ilk gün belki bir iki memur kaşını traş etmeden daireye gelir ancak onlar da tez elden amirlerince uyarılırlar. Böylece ikinci günden itibaren memurin tabakası kaşlarını düzenli olarak traş ederek vazife başına gelmeye başlarlar. Hatta bazıları yolda gelirirken ahaliye daha fazla gülünç olmayalım diye başlarına hiç de yeri değilken şapka alıp siperini de gözünün üstüne doğru getirir ki kaşlarının traşlı olduğu sokakta anlaşılmasın. Ve aylar sonra ilk kez şehre gelen bir köylü, işi düştüğü için resmi daireye girdiğinde kocaman kaşları memurların nasıl dikkatini çeker ve acayip bulurlarsa size de benim sakalım böyle tuhaf görünüyor.”

Tabii Metris komutanı, bu vakte kadar sohbeta dahil olmayıp konuşmayı dinlemekteymiş. Hocanın hazırcevap ve nüktedan olduğunu eşi iyiden iyiye anlayınca şöyle demiş:

-“Nasıl hanım şimdi aldın mı Mahmut Hoca’mın sakalına söz etmenin karşılığını?”

GDO’LU FITRATLAR

◆ Habib Karasakallı

Karga ulur, geyik öter, at hırlar
İt anırır, eşek kişner, fok havlar
Balık yürür, kertenkele miyavlar
Güvercini, ördeği, kazı bir başka
Artık hayvanların tarzı bir başka

Tavşan vaklar, aslan tıslar, bit kükrer
Horoz möler, tavuk meler, it cikler
Tilki mırlar, gak gak öter böcekler
Keçi, koyun, kuzu, tazı bir başka
Artık hayvanların tarzı bir başka

Kedi öter, fil yüzer, koç böğürür
Kaplan gıtgıdak der, karınca ürür
Yılan uçar, kurt sürünür, kuş yürür
Kurt yavrusu, kuş palazı bir başka
Artık hayvanların tarzı bir başka

Pire dağda krallığı üstlenir
Aylar et yemez otla beslenir
Guguk kuşu vrak diye seslenir
Hindi sesi, sinek vızı bir başka
Artık hayvanların tarzı bir başka

Anne baba peşinde boş hülyanın
Çocuk kaygısında zarar zıyanın
Habibi der hülâsa bu dünyanın
Hanımı, gelini, kızı bir başka
Artık insanın da tarzı bir başka...

EMEKLİ MEBUSLAR KIRAATHANESİ/iki

◆ Halit Yıldırım

Günler günleri kovalıyor, ülkede gündem değişiyordu ama kıraathanedeki simalar ve olaylar da değişmeye başlamıştı. Alınan son karar dışarıda bayağı bir dedikoduya neden olmuştu. E reklamın iyisi kötüsü olmaz hesabıyla bu durum kahveye olan merakı artırmıştı. Hele vekillikten yeni düşenlerin en az on yıl ara vermeden buraya gelemecek olması eski vekillerin bayağı işine gelmişti.

O gün işim çıktığı için kıraathaneye biraz geç gelmiştim. İçeri girdiğimde yine bizim demirbaş müdavimlerden Ali Saip Bey, İhsan Bey ve Cefai Kaplan oturuyorlardı. Yanlarında bir adam daha vardı ama onu tanımıyordum. Bu adam en az atmış yaşlarında hafif kilolu, tepesi açık olmasına rağmen yandaki saçlarını tepesinden öbür tarafına yapıştırmış gibi bir görüntü veriyordu. Ağzındaki altın dişlerini de tıpkı Şener Şen'in ağa rolü oynadığı sahnelerde olduğu gibi ikide bir sanki mahsus gösteriyor gibiydi. Zaten şivesi de ona çok benziyordu.

Selam verip masama giderek bilgisayarı açtım. Bu esnada kahvecinin oğlu İdris çayımı getirdi. Cebimden çıkardığım tatlandırıcıyı bardağa bırakıp karıştırmaya başlamıştım. Ama kulağım yan masadaydı. Bu adam kim diye bayağı merak ediyordum. Bu sırada İdris öbür masaya da çay bırakmış ocaklığa dönüyordu. Göz göze gelince ona bu adam kim dercesine kaş göz işareti yaptım. Yanımdan geçerken kulağıma eğildi ve fısıltı halinde "Eski mebuslardanmış." dedi ve gitti.

İdris Efendi'nin bu kısacık malumatı meramımı giderdiği için gayet rahatlamıştım. Öyle ya buraya mütekaid mebus olmayanı almıyorlardı. Tabii İdris'e kıızıyordum içinden. Nere mebusuydu kaçın kaçıydı, tevellüd kaçtı bunları bilmem lazımdı. Ben bu sancı ile kıvranırdım içeriye Reis Ceyhun Zeydan Bey girdi. Herkes kemal-i hürmet ile ayağa kalkıp Reis'i istikbal eylediler. Reis kendisine ayrılan masaya gidip oturdu. Hemen İdris, onun açık çayını limonu ile yetiştirdi. Reis, İdris'in yüzüne boş boş bakınca İdris:

-“Reis'im, babam şimdi fırına gitti. Simitleri hemen getirecek.” dedi. Bu esnada kahveci Temel içeri girdi. İdris hemen en gevreğini seçip Reis Bey'in önüne koydu. O esnada Reis'in çehresi gevşeyivermişti. Ben de bir simit istedim. Bu esnada Ali Saip Efendi, Reis'e seslendi:

-“Reis Bey bu arkadaş tanıdınız mı?”

Reis gözlüğünün üzerinden adama uzun uzun baktı. Sonra yüzünü buruşturarak: “Cık!” dedi. Bu defa devreye İhsan Efendi girdi:

-“Reis Bey yahu şu bizim son dönemimizde, önce Hukuk Partisi'nden İstanbul mebusu olarak girmişti ya... Tanımadınız mı, Kamil Bey canım işte!” Reis hiç oralı olmadan gazeteyi yüzüne gerdi ve yine dudakları ile dişleri arasından bir “cık” sesi daha çıktı. İhsan Efendi üsteledi:

-“Yahu mirim hatırlasana daha sonra Hak Partisi'ne geçmişti, oradan da Millet Partisi'ne... Hani şu meşhur Kamer Motel hadisesi vardı ya. Sonunda vekâlet sözü verilmişti ama tutulmayınca bağımsız olmuştu ya. Hatırlamadın mı?”

Reis bu defa daha sert bir “cık” sesi çıkardıktan sonra sandalyesini pencere tarafına çevirip oturdu. Her halinden öfkelendiği belli oluyordu.

Bu kez Kamil Bey duruma müdahale etmek zorunda kaldı. Yerinden kalkıp kendilerine sırtını dönen Mütekaid Mebusan Meclisi Reisi Ceyhun Zeydan'ın tam karşısına oturdu.

-“Üstadım beni nasıl tanımazsınız? Sizin meclis başkanı seçildiğinizde sizin için kulis yapmıştım. Siz seçildiğinizde sizin yanınızda kaç gün tebrikleri beraber kabul ettik.”

Reis Bey okuma gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine koydu. Elini masaya vurarak:

-“Bana bak Kamil Efendi, pazarlıklar neticesinde bir ayda üç parti değiştirip sonunda bağımsız olan ve bir daha meclise hiç uğramayan bir adamı tanımamı nasıl istiyorsun? Sizi tanımak istemiyorum. Meclise girdiğiniz ilk günden sorun yaşadınız ve yaşattınız. Önce yemin etmeyi unuttunuz. Günlerce sizi aramak zorunda kaldık. Güç bela ve hatta tamamen tesadüfen Antalya'da tatilde iken görüldünüz ve yemin etmeniz gerekliliği söylendiği halde bir ay meclise yine uğramadınız. Hükümete güven oylamasına yemin etmediğiniz için giremediniz. Aradan aylar geçtikten sonra yemin edebildiniz. Sonra pazarlıklara adınız karıştı. Kamer Motel olayının baş tezgâhçısı oldunuz. Sizin yüzünüzden iki defa hükümet düştü. Ticaret Vekili olacaktınız, olamadınız. Bağımsız oldunuz. O kadar bağımsız oldunuz ki bir daha meclise uğramadınız. O yüzden sizi tanımıyorum. Tanımak da istemiyorum.”

Kamil Bey arkasına yaslanıp bir kahkaha attı.

-“İlahi mirim, sanki ben meclise gelmedim de devlet mi battı? Hükümsüz mi kalındı? Yok. İşler yine yürüdü. Siz şükredin ben meclise gelseydim yeni bir parti kuracaktık. Ben başvekil olacaktım. Millet Partisi’nden, Hak Partisi’nden, Hukuk Partisi’nden ve bağımsızlardan müteşekkil bir oluşum olacaktı. Partinin adı da Yeniden Yükseliş Partisi olacaktı. Amblemi bile hazırды. At üstünde bir süvari, sadağında altı ok, boynunda bir anahtar ve atın önünde kurt vardı. Biz tam oluşumu hazırlamıştık ki bir gece beni Büyük Kulüp’ten çıkarken apar topar bir arabaya bindirdiler. Başıma bir çuval geçirdiler. Araba tam iki saat şehrin içinde dolandı durdu. Sonunda bir binaya götürdüler. Binaya girince bir asansöre bindik ve asansör birkaç kat aşağı indi. Sonunda bir salona getirildim. Başımdaki çuvalı çıkardılar ve beni bir sandalyeye oturtular. Karşımda yüzleri maske ile örtülü adamlar oturuyordu. Burası gizli bir cemiyet idi. Reis koltuğunda oturan adam bana gürlledi:

-“Kamil Efendi son zamanlarda çevirdiğın dümenlerden çok rahatsız oluyoruz. Bu parti işinden vazgeçeceksin. Yoksa senin için iyi olmaz.” dedi.

Ben geriye yaslandım ve kendimden emin bir şekilde:

-“Vazgeçmesem ne yaparsınız ki?” dedim.

Reis daha da bir hiddetlendi:

-“Seni yok ederim!” diye bağırdı.

Ben yine oralı olmadım.

-“Ben vazgeçsem dava arkadaşlarım bu işten vazgeçmez. Beni tehditle korkutamazsınız.” dedim.

Reis:

-“Kime güveniyorsun sen? Senin en güvendiğın Zübükzade bile avantajını alıp vazgeçti.” dedi.

O an bunun bir blöf olduğunu düşündüm. İnanmadım.

-“Zübükzade kesinlikle bu işten vazgeçmez, beni satmaz. İnanmıyorum.” diye haykırdım.

O esnada reis hışımla ayağa kalktı ve başındaki maskeyi çıkardı. Bir de ne göreyim İsmail Zübükzade karşımda duruyor. O an nutkum tutuldu. Tansiyonum çıktı, şekerim düştü. Olduğum yere pelte gibi yığıldım kaldım. Zübükzade daha da gür bir ses tonuyla:

-“Bana bak Kamil Efendi, bir daha kendine bile güvenme. Ayakaltında dolaşma. Seni mecliste görürsem şart olsun kendini yok bil.” diye bağırdı.

O kadar tırsmışım ki dilim damağım kurumuştı. Yine de itiraz ettim:

-“Ama ben seni Nafia Vekili yapacaktım.” dedim.

Zübükzade:

-“Ben seni mebusluktan azletmekten bahsediyorum sen bana vekillik vereceğim diyorsun. En iyi sen sus ve daha da batma.” O esnada kıraathanedeki tüm adamlar onların etrafını çevirmişti. Herkes pür dikkat Kamil Bey’i dinliyordu. Kamil Bey elini sallayarak:

-“Ya Reis Bey, işte ben bu yüzden bir daha meclise gelmedim.” dedi.

Reis Ceyhun Zeydan şaşkın şaşkın sordu.

-“İsmail Zübükzade de kim? Benim bildiğim bir İbrahim Zübükzade var o da Aziz Nesin’in bir roman kahramanı.”

-“Mesela yani” dedi. Reis Bey ve yanındakiler bu son söze çok sinirlenmişlerdi. Herkes bağılıyor, çağırıyor Kamil Bey’i protesto ediyordu. Kamil Bey dayanamadı ve gür bir sesle:

-“Bu da benim roman kahramanı. Ha İbrahim ha İsmail ne fark eder? Sonuçta Zübükzade işte!” demez mi? Ortalık bu defa iyice karışmıştı. Masada oturan eski mebuslar masaları yumrukluyorlar ha bire patırtı çıkarıyorlardı. Kamil Bey ise kendisini savunmak için ha bire:

-“Değerli mebuslar, değerli mebuslar!” diye papağan gibi aynı sözleri tekrar ediyordu.

Bu arada birkaç kişi de masalarda ellerine geçirdikleri kitap ve defterleri Kamil Bey’e fırlatmaya başlamıştı ki birden ocaklıktan Temel Efendi gürlledi:

-“Kendünüze gelin da! Ha burayı da meclis genel kurul salonuna çevirdiniz. Ula siz aruk vekil değilsiniz da. Ha şuni o hamsi kafalarınıza yazın artık.”

Bir anda ortalık duruldu, bir sessizlik oldu. Ama sessizliği Temel’in oğlu İdris’in pıskırması bozdu. Ardından ben de gülmeye başlayınca herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Deminden birbirinin boğazına sarılanlar bu kez birbirinin boynuna sarılıp “Mesela yani” diye gülüyorlardı. Temel Efendi bu duruma fazla dayanamadı ve omzundaki havluyu yere çarparak:

-“Ula ne haliniz varsa görün, ahanda ben gideyrum!” dedi ve kapıyı çarpıp gitti.

Bir anlık sükûnet olsa da Temel’in ardından herkes “Deli bu ya!” diyerek tekrar kahkahalar atmaya başladılar.

KADROLU MUHTAR VI (İntikam Planı)

◆ Mehmet Pektaş

Yol arkadaşım Serkan'la birer çay daha içtik. Aklım arabamdaydı, kendime kızılıyordum. Nasıl aldandıymışım, hangi akla hizmet Mahmut'a anahtarı vermişim. Arabayı alıp gideceklerini düşünmeliydim. Serkan saatine baktıktan sonra:

-“Memurların mesaisi bitmek üzere. Arkadaşımı arayayım da gelsin.” dedi. Serkan'ın bizim ilçede görev yapan arkadaşı Barış yarım saate kalmadan geldi. Serkan'la sarılıp kucaklaştılar. Serkan beni Barış'la tanıştırdı. Üçümüz birlikte önce bir ayakkabıcıya uğradık ayağımdaki takunyelerin yerine bir çift kara lastik aldım. Sonra bir lokantaya oturup karnımızı doyurduk. Serkan yolda yürürken gerekse yemek yerken benim hikayemi Barış'a anlattı.

-“Bu akşam muhtarım da senin misafirin.” dedi. Barış:

-“Başımızın üstünde yeri var.” dedi. Ben onlara yük olmak istemediği, bir akrabamda kalabileceğimi söyledim. Barış:

-“Dünyada olmaz muhtarım, seni bırakmam.” dedi. Usulen de olsa:

-“Yahu ben size rahatsızlık vermeyeyim.” dedim. İki birden:

-“Darılırız.” dediler.

-“Sizin konuşacaklarınız, görüşecekleriniz vardır. Ben başımın çaresine bakarım.” dedim.

-“Estağfurullah olur mu öyle şey?” dediler.

-“Eh madem öyle, hatırınız kırılmasın.” dedim. Serkan:

-“Seninle işimiz çok muhtarım, akşam intikam planı yapacağız. Unuttun mu?” dedi. Unuttur muydum hiç?

-“Onların analarından emdikleri sütü burunlarından getirmesem bana da Muhtar Ramazan demesinler.” dedim.

Köyün girişinde oturan bir arkadaşım arayıp benim arabamın yoldan geçip geçmediğini sordum. Geçmemişti. Bu defa ona Tırı Mahmut'u görüp görmediğini sordum. Tırı Mahmut, Çil Hasan, Lap Osman, Cin Ali ve Çullu Yusuf hep birlikte ellerinde çanta, sırtlarında çuval ile biraz önce yayan yapıldak yoldan geçmişler. Tahmin ettiğim gibi arabamı yakıtının bittiği yerde bırakmışlardı. Telefonu yeni aldığımdan çoğu kişinin numarası rehberden silinmişti. Rehberimden kayıtlı olan arkadaşlardan birini arayıp Tırı Mahmut'un numarasını aldım. Defalarca aramama rağmen telefonu açmadı. Daha sonra peş peşe diğerlerinin numaralarını da alıp aramadım ama hiçbirini telefona cevap vermedi. Hiç olmazsa telefonu açıp arabamın kaldığı mevki söyleseler yarın için işim kolaylaşacaktı. Sinirlendim bir iki küfür savurdum. Yol arkadaşım Serkan, elini boynuma attı:

-“Takma kafana.” dedi.

-“Yahu nasıl takmayayım yaptıklarını görüyorsun.” dedim.

-“Merak etme biz de onlara günlerini göstereceğiz.” dedi.

Eve vardık. Barış güzel bir çay demledi. Koltuklara kurulum sohbeti koyulduk. Adeta kırk yıllık dost gibiydik. Köylülerden intikam almak için aklımıza pek çok şey geliyordu. Barış bunları bir kâğıda not aldı. Bazı planlar çok acımasızdı, bazıları bana yaptıklarına karşılık çok hafif. Bazılarını sonradan Barış beğenmedi, bazıları Serkan bazılarını da ben. Sonunda bir plan üzerinde karar kıldık. Bu planı enine boyuna tartıştık, detaylandırdık. Köylülerin başına gelecekleri düşündükçe heyecanlanıyordum. Genç arkadaşlarımla birer sigara daha yakıp dumanını keyifle savurduk:

-“İyi ki sizi tanıdım arkadaşlar. Her şey için çok sağ olun.” dedim. Serkan:

-“Muhtarım daha bir şey yapmadık. Planımızı başarıyla uygulayalım sonra teşekkür edersin.” dedi.

-“Ben onlardan intikam almış kadar oldum. Düşünmesi bile içimi rahatlattı.” dedim. O ara gök gürlemeye başladı. Perdeyi aralayıp sokak lambasına doğru baktım, şakır şakır yağmur yağıyordu. Kendi kendime:

-“İnşallah bizim köye de yağıyordur, ekinler iyice sulanır.” dedim. Lafa dalmış vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştık. Barış saatine bakıp:

-“Oo saat ikiye gelmiş kusura bakmazsanız ben yatacağım, sabah mesaim var. Siz keyfinize bakın.”

dedi. Bizim de uykumuz gelmişti. Salondaki çekyatlara uzandık.

Sabah uyandığımda Barış çoktan işe gitmişti. Serkan'ı uyandırdım. Birlikte kahvaltı yaptıktan sonra ben evden çıktım. Tanıdıklardan birisinin arabasını tuttum, önce benzinliğe uğrayıp bir bidona benzin doldurttuk. Sonra da köyün yolunu tuttuk. Yolun yarına geldiğimizde arabam görüldü. Düşündüğüm gibi köylüler gazın bittiği yerde arabayı bırakmışlardı. Kapılar, pencereler sonuna kadar açıktı. Benzini arabaya döktüm. Beni getiren arkadaşı parasını verip yolladım. Yağmur buralara da yağdığından arabanın içi sıırıslılandı. Sürücü koltuğuna oturur oturmaz, ayağa fırladım. Kafamı tavana çaptım. Kırım ıslanmıştı. Serinlik ta içime geçti. Altıma koyacak kuru bir şey yoktu. Mecburen ıslak koltuğa oturup arabayı çalıştırdım. İyi kötü eve varıp koltukların kılıflarını çıkardım, ipe serdim. Kapılarını, pencerelerini açtığım arabayı kuruması için güneş gören bir yere çektim.

Birkaç saat sonra, Tırı Mahmut'la Çil Hasan karşımdan geldi. Hiçbir şey olmamış gibi konuştuk. Ben araba konusunu hiç açmayınca Mahmut ve Hasan birbirlerinin yüzüne baktılar. Tırı Mahmut başını bana doğru çevirdi:

-“Biz seni almaya gelecektik yav sen niye zahmet ettin? Aha Hasan da şahit, ikindin gelecektik.” Hasan hemen atladı:

-“He ya ikindin gelecektik.” Dişlerimi gıcırdata gıcırdata cevap verdim:

-“Sizi bir daha yormak istemedim canım kardeşlerim.” Bunun üzerine Tırı Mahmut rahatlamıştı:

-“Valla gardaşım bana sorarsan sen bu arabana bir baktırt. 160'ı geçince titremeye başlıyor. Allah muhafaza şakaya gelmez.” dedi.

-“Olur olur.” deyip yoluma devam etmek istedim. Hasan araya girdi:

-“Lan oğlum arabanın titremesi yol bozuk olduğundan.” dedi. Tırı Mahmut, beni gösterip:

-“Tamam işte gene bunun yüzünden. Bunca yıllık muhtar, hala şu yola bir asfalt attırmadı.” dedi. Yumruklarımı sıktım, gönül şuna iki patlat dedi, içimden la havle çektim. Hasan, Tırı Mahmut'un koluna girdi uzaklaşmaya başladılar. Biraz ilerledikten sonra Mahmut arkasına dönüp bağırdı:

-“Sen şu arabana bir baktırt, baktırt ihmal etme! Şu köyün yoluna da imza mı toplarsın, kaymakama mı çıkarsın bilmem, bir el at.” Daha fazla dayanamadım. Yerden bir taş alıp fırlattım arkasından. İki üç metre kadar ötelere düştü. Gülüşerek yollarına devam ettiler.

Aradan birkaç gün geçti. Biz bu arada yol arkadaşım Serkan'la sürekli telefonlaşıp planımıza son şeklini verdik. Planladığımız gibi bir sabah ben ilçeye gidip Serkan'ı aldım. Birlikte köye geldik. Serkan güya fotoğraf sanatçısıydı, bizim köye de bu yüzden gelmişti. Planladığımız gibi köyü dolaşmaya başladık.

Köyde herkes birbirini tanıdığından yabancı bir insan veya araba hemen dikkat çeker. Köye kimin girdiği kimin çıktığı bilindir, saklı gizli olmaz. Yoldan geçen çocuğa bile “Bugün köye kim geldi?” diye sorduğunuzda cevap verirse şaşırmanın. Serkan'ın varlığı da hemen dikkati çekmişti. Herkes onun kim olduğunu merak ediyordu. Bizim amacımız bu merakı mümkün olduğunca arttırmaktı. Bu yüzden Serkan, etrafta gördüğü kağıt, at arabası, orak, düven gibi şeylerin, ağaçların, çiçeklerin, börtü böceğin resmini çekiyordu. Yolda gördüklerimiz yanımıza gelerek “Hoş geldiniz.” diyor, Serkan'ı tanımaya yönelik sorular soruyordu. O da köylülere eski eşyalara dair sorular soruyordu. Önümüze düşüp evindeki eski eşyaları gösterenler oluyordu. Serkan köylülerin ahırdan, samanlıktan, tavan arasından çıkarıp geldikleri kilimleri, yastıkları, dedelerden kalma tabak çanağı çok değerli eşyalarımız gibi dikkatle inceliyor:

-“Aman Allah'ım, muhteşem, müthiş bir işleme. Harika.” gibi tepkiler veriyordu. Serkan bu eşyalardan birkaç tanesine müşteri oldu. Köylüler çöp olarak gördükleri şeylerin para etmesine çok şaşırılmışlardı.

-“Ne parası al götür.” dediler. Serkan, altın bulmuş gibi seviniyor, köylülere hayret ediyordu. Benim yanıma gelip Serkan'ın neden eski eşyalarla ilgilediğini soranlar oldu. Ben:

-“Alıp satıyormuş.” dedim.

-“Allah Allah kim alır ki bunları.” diyorlardı.

-“Ben orasını bilmem.” dedim. Serkan'ın bu tarz eşyaları parayla aldığı duyulunca köydeki çer çöp bir anda kıymete bindi. Millet elindekilere beş bin, on bin fiyat çekmeye başladı. Serkan:

-“Burada böyle eşyalarla karşılaşacağımı bilsem hazırlıklı gelirdim. Siz elinizdeki sakın kaybetmeyin, kimseye de satmayın, ben sonradan gelip alacağım.” Köylüler, Serkan'ın tarihi eşyalardan anladığına ikna oldular. Bizim de istediğimiz buydu.

ŞAIR/YAZAR HABERLERİ/9

◆ Osman Gazi Turaç

Kenan Yavuzaslan: Adı bizde saklı bir ilimizde bir şiir şölenine katılıp özel aracı ile Samsun'a dönerken Değirmendere yazılı bir levha görünce burada mutlaka su değirmeni vardır deyip yön değiştirmiş. Gide gide bir söğüde dayanmamış ama sonunda halen aktif olan değirmeni bulmuş. Civar köylerden katır, gölük, eşek ile değirmene un, bulgur, zavar öğütmeye gelenlere selam verip içeri girmiş. Değirmenci Hayrullah'a selam vermiş. Bir saatliğine de olsa değirmende tozcu olmak istemiş. Değirmenci de hatırını kırmamış. Buğdayları şiniklere doldurup değirmenin hunisine doldururken bir kız gelmiş ve kendisine emmi demiş. Her ne kadar tozcu olmadığını söylese de kıza bunu anlatamamış. Üzerindeki unları silkelemeden arabasına atladığı gibi ver elini İstanbul demiş. Elinin yüzünün tozuyla binmiş Köln uçağına. Davet edildiği salonda kendi şiiri yerine Karacaoğlan'ın "Elbistan yanaklı kırk beş belikli/Bir kız bana emmi dedi neyleyim...." şiirini okumuş ve ayakta alkışlanmıştır.

Muhammet Erdevir: Yazın ağustos böceklerinin cır cır öttüğü, incirlerin yettiği bir zamanda "Son Gül İçin Prelüt" isimli öykü kitabı çıkarmıştır. Sosyal medyada kitabın kapağını paylaşınca kapaktaki kızın kardeşi yazarın bir hayranı gibi arkadaşlık isteği göndermiş o da kabul etmiş. Beğeniler, özel mesajlar gırıla giderken hayranı onun telefon numarasını istemiş, o da hiç çekinmeden vermiş. Bir gün özel mesaj yazıp Gaziantep'e geleceğini yazmış. Uzun lafın kısası vakit gelip çatmış ve buluşacakları yere gelmişler. Erdevir daha hoş beş demeden, hayranı: "Sen kim oluyorsun da kardeşim Songül için hikaye kitabı çıkardığın gibi bir de bağı açık fotoğrafını kitaba kapak olarak koyuyorsun?" der demez, Erdemir'e kafayı indirmiş. Erdemir neye uyradığını şaşırması bir vaziyette cebinden peçeteyi çıkarıp burnunu silerken hayranı: "De git artık bir başkasına prelüt yaz da bacağına sıkırt!" deyip oradan uzaklaşmış.

Tayyib Atmaca: Uzun zamandır dergilerde görünmediği gibi kendi çıkarmış olduğu dergilerde de pek şiir yazmıyor. Yaklaşık bir ay önce hal hatır sorup oradan buradan konuştuktan sonra dergilerde neden görünmediğini söyledim. Keşke sormaz olaydım. Adam bayağı dertliymiş. D., H., M., Ş., T., Y., dergilerinin yönetmenleri: "Sen günümüz modern şiirini yazamıyorsun, git halk şiiri yaz, hatta sazı belle aşıklarla atışmalar yap. Senin gibi çağın gerisinde kalmış, modernitenin eline su dökemeyen ve kendini şair yerine koyan bir insana sayfalarımızda yer vereceğimizi zannediyorsan tuz yalıyor gibi avcunu yalamaya devam et. Biz kargadan başka kuş tanımıyoruz. "Karga karga gak dedi/Çık şu dala bak dedi" ya da "Azgın arzuların kör kuyularında/Bağrımın denizinde yel kovarı yer/Saatler kudurur aşı bulunmaz" türünde şiirler yazıyorsan buyur demişler. Neredeyse canının sıkınlığını benden alacaktı. "Boş ver üstad!" dedim. "Onlar ne ne kafiyeyi bilir ne safiyeyi ama birbirlerine iyi hafiyelik yapar." deyip teskin ettikten sonra bana dondurmaları kadayfı ısmarladı. Akşam da elinizin artığı siyah yerinden iki de paça içirdi. Kesesine bereket olsun.

Adı bende saklı bir şair: Geçen ay Hacıbayram Veli Camii'nde yatsı namazından sonra yaklaşık elli beş altmış yaşları arasında birisi şöyle dua ediyordu: "Yarabim sen de biliyorsun artık güz mevsiminden kışa girmek üzereyim. Hacca yazıldım kısmet olursa gideceğim. Gitmeden önce senin gördüğün başka kimsenin görmediği şöyle bir günah işlemiştim: On 2 eylül üzerimizden loğ gibi geçmiş, Tunalı Hilmi Caddesi'nin varoşlarında gecekondu türü bir evde, odun yok, soba yok, bir küçük piknik tüpü ve sekiz on kişi birbirinin nefesiyle ısınarak kışı geçirmeye çalışırken son makarnamız da bitmiş herkesin cebi tam takır bir halde, toplasak on dal sigarayı nöbetleşerek gece yarısına kadar içtik yine uykumuz gelmedi. Hani acın üzerine dokuz yorgan örtseniz uyumaz demiş ya atalar, yorgandan vazgeçtik o kadar adam iki battaniyenin altından Simon'un iti gibi tir tir titreyip dururken birden aklıma Ressam Konan'ın Pekin ziyaretinde kendisine hediye edilen ördekleri Kuğulu Park'a bağışladığını duymuştum. Arkadaşların daha fazla titremeleri hem canımı acıtıyor hem karnımı ağrıttıyordu. Daha fazla dayanamayıp parkın pinniğine girip ördeklerden dört tanesini kaptığım gibi eve getirdim. Beş dakikada Beşiktaş hesabı ördekleri ne zaman kestik ne zaman pişirdik, yedik hatırlamıyorum. Sadece o gece açlıktan ölmediğimizi hatırlıyorum. Ertesi gün ünlü bir gazetenin muhabirine şöyle bir haber metni hazırladım. "Konan'ın Kuğulu Park'taki ördekleri çalındı." Arkadaş bize bir torba makara aldı. O zaman korkumdan o işi ben yaptım diye gazetelere beyanat veremedim. Durum böyle iken böyle oldu" deyip duasını bitirdi. Ben de yıllar sonra gelen bu itirafa bigane kalmamak için şöyle dedim: "Allah'ın günahkar kulunu bağışla lütfen. Başımıza başka Konan'lar musallat etme." dedim. Şair de kendisini dinlediğimi duydu. "Amin" dedi.